

Sygn. akt II Ka 408/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borek

Sędziowie: SSO Waldemar Nycz

SSO Mariusz Sztorc (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aneta Galej

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Marioli Zarzyki - Rzucidło

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 i 20 listopada 2014 r.

sprawy oskarżonego **R. W.**

o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i inne kk

oskarżonego **D. G.**

o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i inne kk

oskarżonego **A. R.** o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 14 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K 1102/12

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) wymierzoną wobec oskarżonego D. G. karę łączną

2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności **obniża** do lat 2 (dwóch) i na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo **zawiesza** wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. G. kary łącznej 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności na okres próby lat 5 (pięciu),

b) na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. G. w zaskarżonym wyroku kary łącznej grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 20,00 zł (dwadzieścia złotych) **zalicza** oskarżonemu rzeczywiste okresy pozbawienia wolności w dniach 14 sierpnia 2001 r. i 3 grudnia 2002 r.,

II. w pozostałej części **utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,**

III. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. F., Zespół Adwokacki Nr (...) w R., adw. A. C., Kancelaria Adwokacka w R., adw. J. J., Kancelaria Adwokacka w R. kwoty po 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

z urzędu odpowiednio oskarżonym: R. W., D. G. i A. R. w postępowaniu odwoławczym,

IV. **zwalnia** oskarżonych R. W., D. G. i A. R. od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 408/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2014 r, sygn. akt II K 1102/12 uznał:

1. oskarżonego **R. W.** za winnego tego, że:

I. w okresie od 12 czerwca 2001 roku do 27 lipca 2001 r. w R., działając ciągiem przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. G. i A. R., kierował popełnieniem czynów zabronionych przez K. F. i J. K. (1) poprzez wydawanie instrukcji i poleceń wymienionym osobom, podejmowanie decyzji o wyborze firmy, w której te osoby miały dokonać wyludzenia towaru, organizowanie miejsca zbytu towaru oraz podział środków uzyskanych z jego sprzedaży czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 55 855,95 zł podmioty gospodarcze w tym:

1) w dniu 12.06.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę PHU (...) w kwocie udzielonej pożyczki dla J. K. (1) w wysokości 3.000 zł,

2) w dniu 18.06.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) S.A. O/R. i agencję (...) w R. w kwocie 4.593,60 zł przyznanego kredytu dla J. K. (1) za pobrane w sklepie (...) S.C. w (...) zestawów komputerowych w systemie sprzedaży ratalnej,

3) w okresie od 21.06.2001 r. do 10.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę PHU (...) Sp. z o.o. w R. w kwocie łącznej 8 918,27 zł za pobrane towary w tym:

- w dniu 21.06.2001 r. telefon bezprzewodowy (...) wartości 462,44 zł,

- w dniu 22.06.2001 r. urządzenia i artykuły biurowe wartości 2.158,51 zł,

- w dniu 26.06.2001 r. telefon bezprzewodowy (...) C. wartości 572,72 zł,

- u dniu 26.06.2001 r. urządzenie wielofunkcyjne H. (...), telefon P., wkład do drukarki atramentowej o łącznej wartości 2.215,20 zł,

- w dniu 29.06.2001 r. 7 (siedem) sztuk regałów magazynowych łącznej wartości 1.938,58 zł,

- w dniu 06.07.2001 r. krzesło METEOR wartości 740 zł,

- w dniu 10.07.2001 r. 3 (trzy) sztuki regałów magazynowych wartości 830,82 zł,

4) w okresie od 23.07.2001 r. do 26.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmie (...) S.A. w kwocie łącznej 10 368,07 zł za pobrane towary w tym:

- w dniu 23.07. 2001 r. agregat sprężarkowy (...) wartości 1.793, 51 zł, półautomat spawalniczy (...) wartości 1.584, 00 zł i szlifierkę stołową wartości 120 zł,

- w dniu 24.07.2001 r. agregat sprężarkowy wartości 1.558,29 zł i szlifierkę stołową wartości 289,09 zł,

- w dniu 26. 0 7. 2001 r. dwie sprężarki DIORYT wartości łącznej 5. 023, 18 zł,

5) w dniu 27.06. 2001 r., kierował postępowaniem K. F. i J. T., czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) w kwocie co najmniej 854,00 zł za pobrany telefon m-ki S. (...),

6) w dniu 26.07. 2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. w -wysokości łącznej 9.430,11 zł za pobrane trzy zestawy komputerowe marki A.,

7) w dniu 27.07. 2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S. A. w wysokości łącznej 18. 691, 90 zł za pobrane 10 (dziesięć) zestawów komputerowych,

tj. występków z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu R. W. karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

II. w dniu 04.07.2001 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. G. , K. F. i A. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S.C. w R. w kwocie 3.500,00 zł za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników w/w Spółki co do zamiaru i możliwości podjętych zobowiązań w postaci zapłaty za towar, tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu R. W. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 25 zł (dwadzieścia pięć złotych).

III. w dniu 05.07.2001r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., B. O., G. K., J. T., D. G. i A. R. w celu uzyskania kredytu dla J. T. w kwocie 5.431,50 zł, na fikcyjny zakup w systemie sprzedaży ratalnej felg, opon i sprężyn o łącznej wartości 5.400,00 zł, w sklepie (...), za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników G.E. (...) Bank (...)/R. co do prawdziwości przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu J. T. w Stowarzyszeniu (...) w R., a także co do zamiaru spłaty kredytu wskutek czego doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.431. 50 zł ,. (...) (...) BANK (...)/R., tj. występku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu R. W. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 25 zł (dwadzieścia pięć złotych).

IV. w dniu 18. 07. 2001 r. w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z D. G., K. F. i A. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) — (...) 2" w Ł. w kwocie 1377,01 zł podczas zawierania umowy kupna kosiarki spalinowej, za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników w/w Firmy co do zamiaru i możliwości realizacji podjętych zobowiązań w postaci zapłaty za pobrany towar, tj. występku z art. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu R. W. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 25 zł (dwadzieścia pięć złotych).

Na podstawie art. 85 kk, 86 § 1 i § 2 kk orzekł wobec oskarżonego R. W. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

Na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu R. W. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat.

Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu R. W. na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13.08.2001 r. do dnia 12.02.2002 r., a pozostały okres rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczył na poczet kary pozbawienia wolności.

2. oskarżonego **D. G.** za winnego tego, że:

V. w okresie od 11 lutego 2000 r. do 21 lutego 2000 r. w R., działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z K. F., M. T. i A. F. w różnych konfiguracjach osobowych, będąc uprawnionym do wystawiania dokumentów, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników firmy : (...) Sp. z o. o. w R., (...) Sp. z o.o. w R., bank (...)/R. oraz (...) S.A. W. co do faktu zatrudnienia K. F. w prowadzonym przez siebie Zakładzie Usług (...) i firmie (...) M. T., w tym:

- w dniu 11.02.2000 r. w sklepie (...) Sp. z o.o. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., M. T. i A. F. wyłudził kredyt w banku (...)/R. w wysokości 3.922,65 zł, na zakup sprzętu RTV - wieży stereofonicznej m-ki P. (...), odtwarzacza DVD m-ki P. (...) oraz telewizora P. (...),

- w dniu 15.02.2000 roku w sklepie (...) w R. działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., M. T. i A. F. wyłudził za pośrednictwem agencji (...) Sp. z o.o. w R. kredyt w banku (...)/ R. w wysokości 2.799,00 zł na zakup telewizora marki P. oraz wieży stereofonicznej marki P.

- w dniu 21.02.2000 r. w sklepie (...) Sp. z o.o. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., M. T. i A. F. wyłudził kredyt w wysokości 1.584, 72 zł w banku (...) na zakup chłodziarki A. CO 24/12A,

- w dniu 25.02.2000 roku w sklepie (...) Sp. z o.o. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z K. F. i A. F. wyłudził kredyt w banku (...) / R. w wysokości 2. 486, 63 zł na zakup piekarnika A. (...) i płyty gazowej (...) 4.0, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wymienione firmy w kwocie łącznej 8.306, 37 zł, tj. występków z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu D. G. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

VI. w okresie od 16 września 2000 r. do 19 października 2000 r. w R. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12 048,53 zł operatora sieci telefonii komórkowej (...) SA w W., w ten sposób, że w autoryzowanym punkcie sprzedaży przy ul. (...) w R. zawarł siedem umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz nabył na zasadach promocji siedem telefonów komórkowych marki N. (...), a następnie korzystał z usług telekomunikacyjnych nie wywiązując się z warunków umów, tj. występków z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk skazał go na karę 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu D. G. karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

VII. okresie od 12 czerwca 2001 r. do 27 lipca 2001 r. w R., działając ciągiem przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. W. i A. R., M. T. kierował popełnianiem czynów zabronionych przez K. F., J. K. (1), a także jednokrotnie przez J. T. poprzez wydawanie instrukcji i poleceń wymienionym osobom, podejmowanie decyzji o wyborze firmy w której te osoby miały dokonać wyłudzenia towaru, organizowanie miejsca zbytu towaru, oraz podziału środków uzyskanych z jego sprzedaży czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 55 855. 95 zł podmioty gospodarcze w tym:

1/ w dniu 12.06.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę PHU (...) w kwocie udzielonej pożyczki dla J. K. (1) w wysokości 3.000zł.,

2/ w dniu 18.06.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) S. A O/R. i agencję (...) w R. w kwocie 4.593, 60 zł przyznanego kredytu dla J. K. (1) na zakup w sklepie (...) S. C. w (...) zestawów komputerowych w systemie sprzedaży ratalnej,

3/ w okresie od 21.06.2001 r. do 10.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę PHU (...) Sp. z o.o. w R. w kwocie łącznej 8 918, 27 zł za pobrane towary w tym:

- w dn. 21.06.2001 r. telefon bezprzewodowy (...) wartości 462,44 zł,

- w dniu 22.06.2001 r. urządzenia i artykuły biurowe wartości 2.158,51 zł,

- w dniu 26.06.2001 r. telefon bezprzewodowy (...) 3010 C. wartości 572.72 zł,

- w dniu 26.06.2001 r. urządzenie wielofunkcyjne H. (...), telefon P., wkład do drukarki atramentowej o łącznej wartości 2.215,20 zł,

- w dniu 29.06.2001 r. 7 (siedem) sztuk regałów magazynowych łącznej wartości 1.938,58 zł,

- w dniu 06.07.2001 r. krzesło M. wartości 740 zł,

- w dniu 10.07.2001 r. 3 (trzy) sztuki regałów magazynowych wartości 830,82 zł,

4/ w okresie od 23.07.2001 r. do 26.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmie (...) S. A. w kwocie łącznej 10 368,07 zł za pobrane towary w tym:

-w dniu 23.07.2001 r. agregat sprężarkowy (...) wartości 1.793,51 zł półautomat spawalniczy (...) wartości 1.584,00 zł i szlifierkę stołową wartości 120 zł,

- w dniu 24.07.2001 r. agregat sprężarkowy wartości 1.558,29 zł i szlifierkę stołową wartości 289,09 zł,

- w dniu 26.07.2001 r. dwie sprężarki DIORYT wartości łącznej 5.023,18 zł,

5/ w dniu 27.06.2001 r., kierował postępowaniem K. F. i J. T., czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) w kwocie co najmniej 854 zł za pobrany telefon m-ki S. (...),

6/ w dniu 26.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. w wysokości łącznej 9.430,11 zł za pobrane trzy zestawy komputerowe marki A.,

7/ w dniu 27.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. a i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S.A. w wysokości łącznej 18.691,90 zł za pobrane 10 (dziesięć) zestawów komputerowych, tj. występów z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, skazał go na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu D. G. karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

VIII. w dniu 04.07.2001 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., A. R. i R. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S.C. w R. w kwocie 3500,00 zł za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników w/w Spółki co do zamiaru i możliwości podjętych zobowiązań w

postaci zapłaty za towar, tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu D. G. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

IX. w dniu 05.07.2001 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., B. O., G. K., J. T., R. W. i A. R. w celu uzyskania kredytu dla J. T. w kwocie 5.431,50 zł, na fikcyjny zakup w systemie sprzedaży ratalnej felg, opon i sprężyn o łącznej wartości 5.400,00 zł, w sklepie (...) za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników (...) (...) Bank (...)/ R. co do prawdziwości przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu J. T. w Stowarzyszeniu (...) w R., a także co do zamiaru spłaty kredytu wskutek czego doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.431,50 zł „G.E. (...) BANK (...)/R., tj. występku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu D. G. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

X. w dniu 18.07.2001 r. w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z A. R., K. F. i R. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) 2" w Ł. w kwocie 13.77,01 zł podczas zawierania umowy kupna kosiarki spalinowej, za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników w/w Firmy co do zamiaru i możliwości realizacji podjętych zobowiązań w postaci zapłaty za pobrany towar, tj. występku z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu D. G. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

Na podstawie art. 85 kk, 86 § 1 i 2 kk orzekł wobec oskarżonego D. G. karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu D. G. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności rzeczywiste okresy pozbawienia wolności w dniach 14.08.2001 r. i 3.12.2002 r.

3. oskarżonego **A. R.** za winnego tego, że:

XI. okresie od 12 czerwca 2001 r. do 27 lipca 2001 r. w R., działając ciągiem przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. G. i R. W., kierował popełnianiem czynów zabronionych przez K. F., J. K. (1), a także jednokrotnie J. T. poprzez wydawanie instrukcji i poleceń wymienionym osobom, podejmowanie decyzji o wyborze firmy, w której te osoby miały dokonać wyłudzenia towaru, organizowanie miejsca zbytu towaru oraz podział środków uzyskanych z jego sprzedaży, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 55.855,95 zł podmioty gospodarcze w tym:

1/ w dniu 12.06.2001 r. kierował postępowaniem K. F.

i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę PHU (...) w kwocie udzielonej pożyczki dla J. K. (1) w wysokości 3.000 zł,

2/ w dniu 18.06.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) S.A. O/R. i agencję (...) w R. w kwocie 4.593,60 zł przyznanego kredytu dla J. K. (1) na zakup w sklepie (...) SC. w (...) zestawów komputerowych w systemie sprzedaży ratalnej,

3/ w okresie od 21.06.2001 r. do 10.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę PHU (...) Sp. z o.o. w R. w kwocie łącznej 8918,27 zł za pobrane towary w tym:

- w dniu 21.06.2001 r. telefon bezprzewodowy (...) wartości 462,44 zł,
- w dniu 22.06.2001 r. urządzenia i artykuły biurowe wartości 2.158,51 zł,
- w dniu 26.06.2001 r. telefon bezprzewodowy (...) 3010 C. wartości 572,72 zł,
- w dniu 26.06.2001 r. urządzenie wielofunkcyjne H. (...), telefon P. wkład do drukarki atramentowej o łącznej wartości 2.215,20 zł,
- w dniu 29.06.2001 r. 7 (siedem) sztuk regałów łącznej wartości 1.938,58 zł,
- w dniu 06.07.2001 r. krzesło M. wartości 740 zł,
- w dniu 10.07.2001 r. 3 (trzy) sztuki regałów magazynowych łącznej wartości 830,82 zł,

4/ w okresie od 23.07.2001 r. do 26.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S.A. w kwocie łącznej 10.368,07 zł za pobrane towary w tym:

- w dniu 23.07.2001 r. agregat sprężarkowy (...) wartości 1.793,51 zł półautomat spawalniczy (...) wartości 1.584,00 zł i szlifierkę stołową wartości 120 zł,
- w dniu 24.07.2001 r. agregat sprężarkowy wartości 1.558,29 zł i szlifierkę stołową wartości 289,09 zł,
- w dniu 26.07.2001 r. dwie sprężarki DIORYT wartości łącznej 5.023,18 zł,

5/ w dniu 27.06.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. T., czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) w kwocie co najmniej 854 zł za pobrany telefon marki S. (...),

6/ w dniu 26.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. w wysokości łącznej 9.430,11 zł za pobrane trzy zestawy komputerowe marki A.,

7/ w dniu 27.07.2001 r. kierował postępowaniem K. F. i J. K. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S.A. w wysokości łącznej 18.691,90 zł za pobrane 10 (dziesięć) zestawów komputerowych, tj. występów z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu A. R. karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

XII. w dniu 04.07.2001 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. G., K. F. i R. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S.C w R. w kwocie 3.500,00 zł za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników w/w Spółki co do zamiaru i możliwości podjętych zobowiązań w postaci zapłaty za towar, tj. występu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu A. R. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

XIII. w dniu 18.07.2001 r. w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., B. O., G. K., J. T., R. W. i D. G. w celu uzyskania kredytu dla J. T. w kwocie 5.431,50 zł na fikcyjny zakup w systemie sprzedaży ratalnej felg, opon i sprężyn o łącznej wartości 5.400,00 zł w sklepie (...), za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników (...) (...) Bank (...)/R. co do prawdziwości przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu J. T. w Stowarzyszeniu (...) w R., a także co do zamiaru spłaty kredytu, wskutek czego doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.431,50 zł, G. (...)

BANK” O/R., tj. występku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu A. R. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

XIV. w dniu 18.07.2001 r. w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., D. G. i R. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) 2” w Ł. w kwocie 1377,01 zł podczas zawierania umowy kupna kosiarki spalinowej, za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników w/w firmy co do zamiaru i możliwości realizacji podjętych zobowiązań w postaci zapłaty za pobrany towar, tj. występku z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu A. R. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 20 zł (dwadzieścia złotych).

XV. w okresie od 01.01.2001 roku do 19 września 2001 roku w R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył przedmioty będące nośnikiem utworów w postaci 2 dysków twardych firmy (...) jednostek centralnych komputera PC zawierających zwielokrotnione nielegalnie oprogramowanie komputerowe firmy (...) o wartości 4480 zł i firmy (...) o wartości 3.710 zł oraz 16 płyt (...) zawierających zwielokrotnione nielegalnie oprogramowanie komputerowe firmy (...) o wartości 9.050 zł, firmy (...) o wartości 2700 zł, firmy (...) o wartości 15.065 zł, firmy (...) o wartości 399 zł, tj. występku z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych i za to na podstawie art. 118 ust 1 w/w ustawy skazał go A. R. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk, 86 § 1 i § 2 kk orzekł wobec oskarżonego A. R. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając, iż jedna dzienna stawka grzywny wynosi 10 zł (dziesięć złotych).

Na podstawie art. 69 § 1 kk art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat.

Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu A. R. na poczet orzeczonej kary grzywny rzeczywisty okres pozbawienia wolności od dnia 19.09.2001 r. do dnia 18.02.2002 r. oraz pozostały okres rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczył na poczet kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał solidarnie oskarżonych do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami poprzez wpłatę kwot:

- 5.431,50 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści jeden złotych pięćdziesiąt groszy) na rzecz (...) Bank Oddział w R. od oskarżonych R. W., D. G., A. R., B. O.,

- 3.000 zł (trzy tysiące złotych) na rzecz PHU (...) w R. od oskarżonych R. W., D. G., A. R.,

- 4.593,60 zł (cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt groszy) na rzecz (...) Banku (...) S.A. w L. Oddział w R. od oskarżonych R. W., D. G., A. R.,

- 8.918,27 zł (osiem tysięcy dziewięćset osiemnaście złotych dwadzieścia siedem groszy) na rzecz PHU (...) Sp. z o.o. w R. od oskarżonych R. W., D. G., A. R.,

- 10.368,07 zł (dziesięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt osiem złotych siedem groszy) na rzecz (...) S.A. od oskarżonych R. W., D. G., A. R.,

- 854 zł (osiemset pięćdziesiąt cztery złote) na rzecz I. C.w W. od oskarżonych R. W., D. G., A. R.,

- 9.430,11 zł (dziewięć tysięcy czterysta trzydzieści złotych jedenaście groszy) na rzecz (...) Sp. z o.o. w R. od oskarżonych R. W., D. G., A. R.,

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego D. G. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez wpłaty na rzecz:

(...) Bank S.A. Oddział w R. kwoty 1.584,72 zł (tysiąc pięćset osiemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze),

- (...) S.A. II Oddział w R. kwoty 6.409,28 zł (sześć tysięcy czterysta dziewięć złotych dwadzieścia osiem groszy),

- (...) S.A. I Oddział w R. kwoty 2.799 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych),

- (...) S.A. w W. kwoty 12.048,53 zł (dwanaście tysięcy czterdzieści osiem złotych pięćdziesiąt trzy grosze).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych R. W., D. G., A. R. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- Kancelarii Adwokackiej w R. kwotę 3.409,56 zł (trzy tysiące czterysta dziewięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie obrońcy z urzędu oskarżonego D. G. w osobie adw. A. C..

- Zespołu Adwokackiego w R. nr 2 kwotę 3.306,24 zł (trzy tysiące trzysta sześć złotych dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie obrońcy z urzędu oskarżonego R. W. w osobie adw. W. F..

- Kancelarii Adwokackiej w R. kwotę 3.306,24 zł (trzy tysiące trzysta sześć złotych dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie obrońcy z urzędu oskarżonego A. R. w osobie adw. J. J..

Od powyższego wyroku osobistą apelację wniósł oskarżony R. W.. Wyrok zaskarżył w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 2,3 kpk wyrokowi zarzucił niezgodność w zeznaniach świadków jak i oskarżonych. Uzasadniając tak sformułowany zarzut podniósł, że odnośnie zeznań W. N. przedstawił alibi w postaci pieczątki w paszporcie, iż w dniu dostawy komputerów przebywał w Austrii. Natomiast św. W. N. zmienia zeznania opowiadając jak kupił komplet komputerowy dnia 10 sierpnia 2001 r. Niezasadnie Sąd powołał zeznania R. K. pomimo, że policja zwróciła faks jako niepochozący z przestępstwa. Wyraził wątpliwość, które zeznania nieżyjącego świadka J. T. są jasne i przekonujące dla Sądu jeśli świadek był siedmiokrotnie przesłuchiwany i wielokrotnie zmieniał zeznania z wyraźną tendencją nakierowywania zeznań przez policję, natomiast podczas rozprawy prowadzonej przez sędzię N. zeznał, że nie zna oskarżonych. Zakwestionował oparcie wyroku na uznaniu za wiarygodne zeznań świadka K. F. mimo, że świadek w tej sprawie był skazany, a ponadto już wcześniej był skazany za oszustwa i wyłudzenia. Zarzut ten podniósł także w odniesieniu do zeznań świadka J. K., dodając, że wynikały one z obawy świadka o życie w następstwie gróźb K. F..

Apelację od powyższego wyroku wniósł również obrońca oskarżonego R. W. zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. obrazę przepisów proceduralnych, która miała istotny wpływ na wynik postępowania, a w szczególności:

- art. 2 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk – za sprawą nieprawidłowego przeprowadzenia postępowania karnego, w wyniku czego oskarżony, który jest osobą niewinną został skazany, ponieważ Sąd wbrew dyrektywie wynikającej z zasady obiektywizmu, nie zbadał okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności nie wyjaśnił przemawiających na jego korzyść wątpliwości w zakresie rozbieżności w zeznaniach świadków, K. F. i J. K. (1);

- art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez nie uwzględnienie w sprawie zasady in dubio pro reo, w myśl której wszelkie pojawiające się w sprawie wątpliwości powinny zostać poczytane na korzyść oskarżonego, natomiast Sąd wręcz przeciwnie, wykorzystuje jako instrument obciążający oskarżonego;

- art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk – w wyniku przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego – a w konsekwencji wybiórcze przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom poszczególnych świadków, wyłącznie w tej części, w której są one niekorzystne dla oskarżonego, co najdobitniej można zauważyć na przykładzie zeznań świadków J. K. (1) i K. F.;

- naruszenie art. 191 kpk – poprzez oddalenie wniosku obrońcy o przesłuchanie świadka J. K. (1) w obecności psychologa i psychiatry, co wydawało się konieczne, zwłaszcza, że zachowanie świadka w trakcie przesłuchania sugerować mogło istnienie zaburzeń pamięci i przeinaczania zeznań na podłożu klinicznym, a co za tym idzie ich treść z dużym prawdopodobieństwem nie powinna być brana pod uwagę w trakcie oceny zachowań oskarżonego;

- Sąd nie przeprowadził konfrontacji pomiędzy świadkiem K. F. a J. K. (1), co było konieczne, zwłaszcza patrząc od strony roli, jaką miał pełnić rzekomo oskarżony R. W., ponadto można byłoby wyjaśnić, czy K. F. faktycznie groził J. K. (1), kiedy to miało miejsce, i w jakim zakresie znalazło swe odzwierciedlenie w treści zeznań tego ostatniego. Sąd wprawdzie w uzasadnieniu wyroku podaje, że J. K. (1) nie bał się świadka F., a co za tym idzie nie zmienił pod jego wpływem swoich zeznań złożonych obecnie, jak i podczas pierwszego przesłuchania przez Sądem I instancji.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na wynik postępowania:

- polegający na przyjęciu, że klub (...) w 2001 roku był w złej kondycji finansowej, gdy w rzeczywistości było przeciwnie, ponieważ klub dysponował kwotą kilkudziesięciu tysięcy złotych, co potwierdzają złożone do Urzędu Skarbowego zeznania podatkowe CIT za 2000 rok;

- polegający na założeniu, że oskarżony wraz z oskarżonymi A. R. i D. G. postanowili wykorzystać w/w podmiot do wyłudzenia towarów i w tym celu uchwalili nowy statut oraz dokonali rejestracji klubu (...) w KRS – co jest nieprawdą, gdyż klub ten istniał już od kilkunastu lat, nie był w tym czasie rejestrowany, nie uchwalono nowego statutu, lecz wprowadzono zmiany w starym statucie, zaś oskarżony w inkryminowanym okresie nie pełnił żadnej funkcji w tym klubie, zatem nie mógł go wykorzystać dla przestępczej działalności;

- polegający na przyjęciu, że oskarżony R. W. zajmował się planowaniem i organizowaniem kolejnych transakcji, szukał towarów i sklepów, z których można je wyłudzić – co nie zostało poparte żadnym materiałem dowodowym poza zeznaniami K. F. i J. K. (1), który na początku w ogóle nic w swych zeznaniach nie wspominał, by takie czynności wykonywać miał oskarżony, dopiero w toku następnych przesłuchań, w tym w konfrontacji z K. F., w trakcie której ten ostatni groził mu pozbawieniem życia – dopiero po tym zdarzeniu świadek J. K. (1) „przypominał” sobie szczegóły kolejnych transakcji i roli, jaką odgrywać miał w nich oskarżony W.. Zeznaniom tego świadka nie można dać wiary, ponieważ w toku postępowania przygotowawczego zeznał, że obawia się K. F., co potwierdził przesłuchany na rozprawie w 2012 roku, a także zeznał, że nie zna oskarżonego W.. Natomiast jego zeznania na etapie dochodzenia stawały się coraz bardziej szczegółowe i sprowadzały rolę K. F. z pomysłodawcy i sprawcy kierowniczego, do wykonawcy poleceń oskarżonego R. W., zaś sam K. F., jak potwierdził, był już skazywany za popełnienie przestępstw oszustwa, których mechanizm działania był analogiczny jak w niniejszej sprawie, natomiast obciążenie oskarżonego W. leżało w jego interesie, ponieważ mógł liczyć na łagodniejszy wymiar kary. Ponadto będąc aresztowany znajdował się w tym samym zakładzie karnym co J. K. (1), a przez to miał możliwość wywierania wpływu na treść zeznań tego ostatniego;

- polegający na przyjęciu, że oskarżony polecił J. K. (1) i K. F. wyłudzenie kredytu, który ci ostatni mieli wziąć razem, co stoi w sprzeczności z materiałem dowodowym, gdyż taka rola oskarżonego nie została obiektywnie potwierdzona, zaś kredyt wziął J. K. (1) ze swą żoną;

- polegający na założeniu, że oskarżony znalazł kupców na dwa komputery, których wyłudzenie ze sklepu miał ponownie polecić K. F. i J. K. (1) – co nie zostało potwierdzone wiarygodnym materiałem dowodowym;

- polegający na założeniu, że oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę PHU (...) na łączną kwotę 8.918,27 zł., pomimo że brak jest w tym zakresie obiektywnych wskazań,

- polegający na uznaniu za bezprawne działanie, polegające na złożeniu przez oskarżonego propozycji zakupu mebli R. K., pomimo że nie sprecyzowano jakie miały to być meble i czy zostały nabyte w związku z popełnieniem wyłudzenia, czy było to legalnie nabyte wyposażenie, które oskarżony chciał sprzedać, podobnie jak aparat faksu – gdyż nie można zakładać jedynie na podstawie przeprowadzonej rozmowy, że przedmioty te zostały nabyte w drodze popełnienia przestępstwa;

- polegający na założeniu, że oskarżony R. W. znał się wcześniej z oskarżonym B. O. i wspólnie wyłudzili kredyt na zakup zestawu felg, opon i sprężyn samochodowych – gdy w rzeczywistości obaj poznali się dopiero na etapie postępowania sądowego, natomiast pomysłodawcą tego przestępstwa najprawdopodobniej był K. F., zaś oskarżony nie miał żadnego powiązania ze sprawą, istnienie związku pomiędzy oskarżonym a B. O. zasugerował J. T., który nie potwierdził tej informacji w trakcie konfrontacji z R. W., kiedy to przyznał, że wcześniej kłamał, zatem na takim materiale dowodowym nie można opierać tezy o współsprawstwo kierowniczym R. W.;

- polegający na przyjęciu, że oskarżony był jedną z osób, która poleciła K. F. zakup sprzętarki i innego sprzętu w firmie (...) na fakturę z odroczonym terminem płatności, a także sprzętu komputerowego w firmie (...) Sp. z o.o., telefonu bezprzewodowego i telefaksu w firmie (...) S.C., kosiarki spalinowej ze sklepu (...) 2, pomimo że faktów tych nie udowodniono;

- polegający na założeniu, że oskarżony był jednym z inicjatorów i wykonawców wyłudzenia 10 zestawów komputerowych w firmie (...) i w tym celu znalazł odbiorcę w osobie W. N., zwłaszcza, że wyraźnie udowodniona jest okoliczność, iż oskarżony, wbrew stanowisku Sądu, nie przewiózł tych komputerów do siedziby firmy (...), gdzie W. N. miał mu za nie zapłacić – ponieważ w tym czasie oskarżony przebywał w Austrii, co potwierdza znajdujący się w aktach sprawy paszport oskarżonego, a także zeznania samego W. N., który przed Sądem w dniu 19 października 2011 roku zmienił wcześniejsze zeznania i przyznał, że R. W. nie przywoził do niego żadnych komputerów, gdyż sam je odebrał – czyli przytoczone okoliczności burzą zasadność skazania oskarżonego za opisany aktem oskarżenia w pkt I. 7. Czyn, co więcej do akt sprawy została przedłożona faktura, z której wynika, że kwota nie zapłacona z tytułu ceny zakupu tych komputerów jest znacznie niższa od wskazanej w akcie oskarżenia i wyroku – nie wynosi 18.691,90 zł lecz 8767,16 zł, a to potwierdza tezę, że w tym przypadku nie mało miejsca żadne wyłudzenie, a na pewno nie ma z tym nic wspólnego oskarżony, zaś Sąd nie zbadał tej okoliczności,

- ponadto Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody przez oskarżonego (solidarnie z innymi osobami), podając jako podmioty, na których rzecz ma nastąpić spłata wierzytelności, m.in. instytucje nieistniejące obecnie, jak chociażby (...) Bank (...) S. A. w L., wcielony w 2006 roku w struktury (...) Bank S. A., czy też I. C., która została wykupiona przez operatora telekomunikacyjnego (...), dodatkowo jako pokrzywdzonych wskazano oddziały banków – na gruncie prawa cywilnego nie posiadające osobowości prawnej, w związku z czym koniecznym staje się samo ustalenie ewentualnych podmiotów pokrzywdzonych w sprawie i ich następców prawnych, jeżeli w ogóle istnieją.

Podnosząc powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;

- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu – adwokata W. F. kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu za obie instancje, z uwzględnieniem liczby poszczególnych rozpraw, z uwagi, że koszty te nie zostały pokryte przez oskarżonego ani w całości, ani też w części.

Apelację od powyższego wyroku wniósł również obrońca oskarżonego D. G. zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, z uwagi na fakt, że poczynione przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie naruszenia miały istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk poprzez naruszającą zasady prawidłowego rozumowania, omijającą wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, nieuwzględniającą całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, pomijającą okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustaleniu na jego podstawie, iż oskarżony jest winny popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego przeczy takiemu rozstrzygnięciu, albowiem:

a) Sąd Rejonowy przesłuchując ponownie, zgodnie z wytycznymi Sądu Okręgowego, K. F. i J. K. (1) błędnie przyznał walor wiarygodności zeznaniom tych świadków, podczas gdy ich zeznania nie korelowały ze sobą, jak również zawierały liczne wewnętrzne sprzeczności i ich treść nie znajduje poparcia w zeznaniach innych świadków złożonych przed Sądem Rejonowym do sprawy sygn. akt II K 105/09, dodatkowo zachowanie w/w świadków względem siebie w trakcie postępowania nasuwa duże wątpliwości, co do wiarygodności ich zeznań w zakresie obciążającym oskarżonego D. G.;

b) Sąd Rejonowy pominął zeznania składane przed Sądem na korzyść oskarżonego przez świadków A. F., J. T. i M. T.,

- art. 192 § 2 kpk w zw.z art. 170 § 2 kpk polegającą na tym, że Sąd na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2014 roku bezzasadnie oddalił wniosek obrońcy oskarżonego D. G. o ponowne przesłuchanie świadka J. K. (1) z udziałem lekarza psychiatry i psychologa, mimo licznych sprzeczności zachodzących w jego zeznaniach składanych tego dnia, m.in. odpowiadaniu odmiennie na te same pytania i oświadczeniu na pytanie Sądu, iż nie dostrzega sprzeczności, podając jako przyczynę swojej decyzji fakt, iż świadek nie leczył się psychiatrycznie, a więc na podstawie tego, że dotychczasowe dowody wskazały przeciwieństwo tego, co wnioskodawca zamierzał udowodnić,

2. dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę naruszonego orzeczenia, a który to błąd miał negatywny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na:

- przyjęciu przez Sąd, że wszelkie zdarzenia przestępne, jakie miały miejsce w ramach klubu sportowego (...) w R., odbywały się za wiedzą oskarżonego, w sytuacji gdy żadne okoliczności nie wskazują na to, aby był on świadomy przestępnego procederu, który zdaniem Sądu odbywał się w strukturach klubu sportowego (...);

- przyjęciu przez Sąd, że oskarżony D. G. wraz z innymi oskarżonymi w niniejszej sprawie kierował popełnieniem czynów zabronionych przez K. F., J. K. (1) i J. T., w sytuacji gdy wszelkie zdarzenia jakie miały miejsce, a które zostały objęte aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, odbywały się wyłącznie z polecenia oskarżonego K. F. jako prezesa (...)T.;

- przyjęciu przez Sąd, że oskarżony działał z zamiarem doprowadzenia (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, mającym na celu osiągnięcie przez niego korzyści majątkowej poprzez nabycie 7 sztuk telefonów komórkowych, następnie korzystanie z usług telekomunikacyjnych nie wywiązując się z warunków umów, w sytuacji gdy telefony te niezbędne były oskarżonemu w związku z planowanym rozszerzeniem działalności gospodarczej, a jedynie nagła recesja sprawiła, że nie był on w stanie wywiązać się z warunków umowy, tym samym zachowanie jego nie wyczerpało znamion czynu przestępnego z art. 286 § 1 kk.

3. Ponadto, działając w ramach ostrożności procesowej, zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił rażącą niewspółmierność kary, albowiem nie można się w żadnym wypadku zgodzić z rozstrzygnięciem Sądu, że uprzednia karalność oskarżonego D. G. za czyny popełnione, po popełnieniu rozpoznawanych przez Sąd czynów, uzasadnia zastosowanie wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. W przypadku gdyby Sąd odwoławczy nie uwzględnił powyższych zarzutów wskazujących na dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy obrazy przepisów postępowania, skarżący wniósł o wymierzenie oskarżonemu D. G. kary pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem jej wykonania z uwagi na fakt, że orzeczona zaskarżonym wyrokiem kara jest rażąco niewspółmierna do stopnia zawinienia, jak również z karami orzeczonymi w stosunku do innych oskarżonych.

Mając powyższe na uwadze autor apelacji wniósł o uniewinnienie oskarżonego D. G. od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów przestępnych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądu Rejonowego w Rzeszowie. Ponadto skarżący wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oświadczając jednocześnie, iż opłaty nie zostały zapłacone ani w całości, ani w części.

Osobistą apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony A. R.. Wyrok zaskarżył w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 2,3 kpk wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na wynik postępowania, a w szczególności:

- art. 2 § 1 pkt 1 kpk z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk – za sprawą nieprawidłowego przeprowadzenia postępowania karnego w wyniku czego oskarżony, który jest osobą niewinną został skazany, ponieważ Sąd wbrew dyrektywie wynikającej z zasady obiektywizmu nie zbadał okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

- art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez pominięcie w sprawie zasady in dubio pro reo w myśl, której wszelkie pojawiające się w sprawie wątpliwości powinny zostać poczytane na korzyść oskarżonego, natomiast Sąd wręcz przeciwnie wykorzystuje je jako instrument obciążający oskarżonego,

- art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk – za sprawą przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego – a w konsekwencji wybiórcze przyznanie wiarygodności zeznaniom poszczególnych świadków jedynie w tej części, w której są one niekorzystne dla oskarżonego, co najwybitniej można zauważyć na podstawie zeznań świadków (skazanych w tym procesie) K. F., J. K. (1), J. T., nawet obiektywna ocena tych zeznań powinna prowadzić do uniewinnienia oskarżonego, jednak Sąd pomija zupełnie tę część materiału dowodowego.

Ponadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z oparcia wyroku na zeznaniach świadka K. F., który nie obawiał się grozić świadkowi J. K. (1), a obawa spełnienia groźby wpłynęła na niekorzystne dla oskarżonego zeznanie tego świadka. Podniósł, że cały materiał dowodowy jest utworzony tendencyjnie i wybiórczo przez pominięcie wielu dowodów, opisanych w apelacji. Zarzucił także naruszenie art. 118 ustawy o prawie autorskim, który nie powinien mieć zastosowania z uwagi na przedawnienie.

Powyższy wyrok zaskarżył również obrońca oskarżonego A. R.. Skarżący w swojej apelacji zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na wynik postępowania, a w szczególności:

- art. 2 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez wydanie orzeczenia w oparciu o błędnie ustalony stan faktyczny sprawy, sprzecznie z zasadą obiektywizmu. Sąd I instancji wydając orzeczenie w przedmiotowej sprawie posiadał ukierunkowane nastawienie do oskarżonego A. R., gdyż pomimo braków w dowodach nieustannie przyjmował, iż oskarżony A. R. dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów,

- art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk – wydanie orzeczenia w oparciu o okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności dla niego korzystnych, wynikających z wyjaśnień oskarżonego A. R. mimo, że wyjaśnienia te są spójne i logiczne oraz oparcie rozstrzygnięcia jedynie o niekorzystne dla oskarżonego dowody, tj. zeznania świadków, którzy byli bezpośrednio zainteresowani niekorzystnym rozstrzygnięciem sprawy dla oskarżonego i odmówienie wiary konsekwentnym oraz logicznym wyjaśnieniom oskarżonego. Żaden ze świadków (zarówno po stronie podmiotów oszukanych, jak i odbiorców wyłudzonych przedmiotów) nie zeznał, jakoby A. R. był zaangażowany w ten proceder,

- art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez pominięcie w sprawie zasady in dubio pro reo i rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść R.. Sąd opierając się jedynie na zeznaniach F. i wymuszonych zeznaniach K. doszedł do wniosku, iż oskarżony A. R. brał udział w wyłudzeniu towaru (na co nie ma potwierdzenia w materiale),

- art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z treścią art. 92 kpk w zw. z treścią art. 410 – poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięciu faktu, iż w przedmiotowej sprawie występują niedające się usunąć wątpliwości, które powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego,

- art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez uznanie, iż zeznania świadka L. obciążają oskarżonego i wskazują, że A. R. brał udział w przestępczym procederze, podczas gdy świadek potwierdza wyłącznie, że oskarżony wyrabiał pieczątki klubu (...), co nie wskazuje na realizację znamion jakiegokolwiek czynu zabronionego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a to poprzez błędne przyjęcie, iż:

- w 2001 roku Klub (...) znajdował się w trudnej sytuacji finansowej, podczas gdy podmiot ten dysponował kwotą kilkudziesięciu tysięcy złotych,

- założeniu, że oskarżony A. R. wraz z innymi oskarżonymi, tj. R. W. i D. G. podjęli decyzję o prowadzeniu oszukańczego procederu z wykorzystaniem T. uchwalając nowy statut i rejestrując stowarzyszenie w KRS, albowiem stowarzyszenie to funkcjonowało od dłuższego czasu i oskarżeni zdecydowali, że należy je zarejestrować i w tym celu nie uchwalili statutu lecz zmienili dotychczas funkcjonujący. Działania takie nie mogą stanowić o przestępczych planach oskarżonych,

- przyjęciu, że A. R. planował i wybierał podmioty, które mają być oszukane, m.in. sklep (...), czy (...), albowiem w rzeczywistości oskarżony A. R. nie dokonywał żadnych czynności stanowiących przestępstwo w rozumieniu kodeksu karnego. Zrezygnował on z funkcji prezesa T. i zajmował się wyłącznie trenowaniem młodzieży,

- przyjęciu, że oskarżony R. zaproponował udział w nielegalnym przedsięwzięciu T., podczas gdy w toku procesu T. zeznał, że nie zna A. R.,

- przyjęciu, że oskarżony A. R. zajmował się planowaniem i formalnym organizowaniem wyłudzeń – co nie znajduje odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, za wyjątkiem zeznań K. F. i J. K. (1). Świadek J. K. (1) słuchany w początkowym stadium postępowania nie wskazywał na oskarżonego A. R.. Dopiero w toku kolejnych przesłuchań, a to w wyniku konfrontacji z K. F., w trakcie której ten ostatni groził mu pozbawieniem życia, gdy J. K. (1) obciążył A. R.. Zeznaniami świadka J. K. (1) nie można dać wiary, albowiem w toku postępowania przygotowawczego zeznawał on, iż obawia się K. F., co potwierdził w toku procesu, a także zeznał, iż nie zna oskarżonego A. R.. Zeznania tego świadka na etapie dochodzenia stawały się coraz bardziej szczegółowe i sprowadzały rolę K. F. z pomysłodawcy i sprawcy kierowniczego do wykonawcy poleceń oskarżonych A. R., R. W. i D. G.. K. F., jak sam potwierdził, był dotychczas karany za popełnienie przestępstw oszustwa, których mechanizm działania był analogiczny jak w niniejszej sprawie. Obciążenie innych osób w przedmiotowej sprawie było dla niego korzystne ze względu na możliwość otrzymania niskiego wymiaru kary. Należy także stwierdzić, iż oskarżony F. miał możliwość wpłynięcia na zeznania J. K. (1), albowiem przebywali oni w tym samym czasie w jednym zakładzie karnym.

Mając powyższe na uwadze autor apelacji wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. R. od zarzucanych oskarżonemu aktem oskarżenia czynów,

2. ewentualnie, o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

3. a ponadto, o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego A. R. – adw. J. J. kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu za obie instancje, z uwzględnieniem liczby poszczególnych rozpraw, z uwagi, że koszty te nie zostały pokryte przez oskarżonego ani w całości, ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego D. G. jest częściowo zasadna, tylko w zakresie, w którym kwestionuje wymiar orzeczonej kary bez warunkowego zawieszenia wykonania. Pozostałe apelacje nie są zasadne w całości i nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że przedmiotem kontroli instancyjnej Sądu Okręgowego były przede wszystkim poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i to przede wszystkim przez przyzmat naruszenia prawa procesowego, mogącego mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk, rzutującego na proces subsumcji. Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk Sąd odwoławczy, jeżeli pozwalają na to zebrane dowody, może zmienić zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie pod warunkiem, jak w tym wypadku, (w odniesieniu do apelacji obrońcy osk. D. G.) respektowania wymogów art. 7 kpk oraz art. 410 kpk (wyrok SN z 2 września 2009 r., WK 11/09, OSN w Sk 2009/1/1782).

Przedmiotem kontroli instancyjnej jest analiza toku rozumowania Sądu I instancji, który doprowadził go do przekonania o winie bądź niewinności każdego z oskarżonych. Sąd odwoławczy co do zasady ogranicza swoją działalność do weryfikacji racjonalności rozumowania sądu orzekającego, przedstawionego w zaskarżonym wyroku, nie wyłączając przeprowadzonego procesu subsumcji, który jest kwestionowany.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia, które odpowiada wymogom formalnym i umożliwia pełną kontrolę odwoławczą, pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy dokonał generalnie prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, która pozwoliła na poczynienie jednoznacznych i prawidłowych ustaleń faktycznych, mających zapewnić pełną realizację zasady prawdy materialnej określonej w art. 2 § 2 kpk, a zmierzającej do wykrycia sprawcy przestępstwa i pociągnięcia do odpowiedzialności karnej, ale także aby osoba niewinna nie powinna ponosić tej odpowiedzialności. Oczywiście, aby do tego doszło musi być również właściwie przeprowadzony proces subsumcji, poprzez ocenę zachowań sprawcy, w celu ustalenia czy każdy z oskarżonych wyczerpuje znamiona czynów zarzucanych aktem oskarżenia.

Sąd I instancji sprostał powyższym wymogom.

Jeżeli chodzi o podnoszony w apelacjach zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 kpk, to przede wszystkim wskazać należy, że skuteczne posłużenie się tym zarzutem może przynieść skarżącemu oczekiwany efekt jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. Dodać także należy, że przepis art. 5 § 2 kpk wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego po stronie Sądu orzekającego. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy Sąd, ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2014 r., sygn. V KK 358/13, Prok.i Pr.-wkł. 2014/9/5). Ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy żadnych wątpliwości nie ujawniły, a tym bardziej nie pozostawiły takich, które nie zostałyby wyjaśnione.

Sąd I instancji w całości zrealizował wytyczne Sądu Okręgowego zawarte w poprzednio wydanym w tej sprawie wyroku. Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 410 kpk i art. 7 kpk. Sąd Okręgowy w pełni podziela dokonane na tej podstawie ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, stąd aktualnie nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania. W tym zakresie skarżący nie przedstawili żadnych wiarygodnych dowodów, które mogłyby prowadzić do podważania ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że dzieląc ocenę dowodów w zaskarżonym wyroku, sąd odwoławczy nie ma obowiązku powtarzać rozważań zawartych w tej mierze w uzasadnieniu

tego wyroku (por. wyroki Sądu Najwyższego: dnia 21 września 2000 r., sygn. IV KKN 31/60, z dnia 7 lipca 2003 r., III KK 108/02, z dnia 12.02.2003 r., II KK 91/02).

Sąd Rejonowy nie naruszył także normy art. 167 kpk oddalając wnioski dowodowe obrony. Sąd I instancji należycie uzasadnił swoje decyzje procesowe w tym względzie i Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania ich prawidłowości.

Powyższy sposób postępowania Sądu Rejonowego sprawa – co jeszcze raz należy podkreślić – że nie ma podstaw do zarzucania błędu w rozumowaniu Sądu I instancji, zwłaszcza wobec prawidłowej oceny dowodów. Wszyscy apelujący, kwestionując poprawność tej oceny, domagają się, aby z tej oceny wyciągnąć odmienne wnioski niż uczynił to Sąd Rejonowy, do czego brak jest podstaw.

Oskarżeni R. W. i A. R. oraz ich obrońcy, a także obrońca oskarżonego D. G. koncentrują się w apelacjach na kwestionowaniu wiarygodności zeznań świadków K. F. i J. K. (1), współsprawców przestępstw, które mają być sprzeczne i niewiarygodne, a przez to wykazywać niewinność oskarżonych. Obrońcy oskarżonego R. W. i D. G. podnoszą przy tym, że sposób składania zeznań przez świadka J. K. (1) może wskazywać na występowanie u niego zaburzeń psychicznych, mających czynić jego zeznania niewiarygodnymi lub trudnymi do oceny w stopniu wymagającym udziału w przesłuchaniu biegłego psychologa. Potrzeba ponownej oceny tych zeznań była w sprawie niewątpliwa i stanowiła jedną z przyczyn uchylecia poprzedniego wyroku.

Przeprowadzając dowód z zeznań świadka K. F., Sąd Rejonowy prześledził ewolucję tych zeznań od początkowych składanych w postępowaniu przygotowawczym do treści komunikowanych w postępowaniach sądowych. Zachował przy tym należyty krytycyzm i przeprowadził analizę zeznań w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego. Doprowadziło to do prawidłowej oceny tego dowodu i wyprowadzenia trafnego wniosku, że zeznania K. F. są wiarygodne i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Słusznie Sąd I instancji zwrócił uwagę, że na wstępnym etapie postępowania przygotowawczego K. F. początkowo przyznawał się w ograniczonym zakresie do zarzucanych mu czynów. Charakterystyczne było wówczas, że pomijał rolę oskarżonych, bądź ukrywał tę rolę, wskazując iż czynów dopuścił się z nieznaną mu osobą. W trakcie gromadzenia dowodów, jeszcze w postępowaniu przygotowawczym, zeznania te zmienił i przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz opisał przy tym okoliczności popełnienia poszczególnych przestępstw i role jakie pełnili w nich oskarżeni R. W., D. G., A. R. i B. O.. Sąd I instancji dostrzegł, że znamienne w zeznaniach K. F. było nie tylko obciążanie oskarżonych, ale wiarygodne opisywanie dokonanych przez siebie przestępstw. Słuchany już jako świadek usiłował częściowo chronić oskarżonych D. G., R. W. i A. R., utrzymując początkowo, że ich rola w przestępstwach nie była znacząca. Upoważniało to Sąd Rejonowy do przyjęcia w aspekcie całościowej oceny zeznań tego świadka, że w odniesieniu do oskarżonych, o których zeznał, nie kierował się chęcią ich pomówienia, czy umniejszenia swojej odpowiedzialności ich kosztem, ale przedstawił relację o rzeczywistych zdarzeniach przestępczych z własnym udziałem i pozostałych oskarżonych. Jest to tym bardziej zasadne, że do zeznań świadka znalazło się odniesienie i potwierdzenie przekazywanych w nich treści w zeznaniach świadków J. K. (1) i J. T.. W wyniku oceny zeznań K. F. i pozostałych dowodów, Sąd Rejonowy prawidłowo określił jako równe pozostałym oskarżonym usytuowanie oskarżonego K. F. w działalności przestępczej. W tym świetle oskarżeni niezasadnie w apelacjach dla umniejszenia swojej roli, starają się nadać mu większą rolę niż była w rzeczywistości.

Dodatkowym elementem weryfikacji wiarygodności zeznań K. F. były dla Sądu Rejonowego wydane w sprawie opinie z zakresu pisma ręcznego i zgromadzone dowody z dokumentów. W sposób pośredni, ale obiektywny wskazały one na wiarygodność przekazu, najpierw wyjaśnień, a później zeznań K. F..

Nie ma podstaw do podważania wyводу Sądu Rejonowego, że K. F. współdziałając w popełnieniu czynów znał dobrze okoliczności związane z ich przebiegiem, co zostało zweryfikowane także dowodami z dokumentów i przedstawione w jego zeznaniach. Trafna zatem jest konstatacja tego Sądu, że relacja świadka jest w pełni rzeczowa i nie budzi wątpliwości co do przedstawianych okoliczności zaistniałego stanu faktycznego.

W sposób należyty Sąd Rejonowy dokonał oceny zeznań świadka J. K. (1). Sąd Rejonowy słusznie nie postrzega ich jako oderwanej relacji, ale osadza w całokształcie materiału dowodowego. Zapis protokołu tych zeznań nie zawiera

przesłanek nakazujących zakwestionowanie w postępowaniu odwoławczym stanowiska Sądu I instancji, że zeznania tego świadka zostały złożone swobodnie i przekonująco oraz przedstawiają zapamiętane przez niego okoliczności, związane z funkcjonowaniem klubu (...) i udziałem J. K. (1) w czynach popełnionych na polecenie R. W., D. G. i A. R.. Nie zachodzą podstawy do podzielenia zarzutów apelacji, że przesłuchanie tego świadka było nieprawidłowe, gdyż wymagało udziału biegłego psychologa i psychiatry. Zgodnie z treścią art. 192 § 2 kpk jeżeli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, sąd może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa. Protokół przesłuchania nie ujawnia takich okoliczności. Zauważyć należy, że świadek J. K. (1) w swoich zeznaniach przekazywał proste komunikaty w sposób przejrzysty. Mechanizm popełnianych przestępstw, w których świadek ten uczestniczył nie był skomplikowany, a świadkowi przypadały w udziale proste czynności wykonawcze. Stąd też relacjonowanie ich prostym językiem z zaznaczonym wpływem procesu zapominania, któremu ulega każdy człowiek, słusznie nie było dla Sądu I instancji podstawą stosowania art. 192 § 2 kpk. Sami apelujący również nie wskazali, które konkretnie zachowania miałyby nakazywać bezwzględne sięganie do normy powołanego przepisu.

Sąd Rejonowy miał na uwadze pojawiające się w sprawie sugestie, że na treść zeznań J. K. (1) miały wywierać wpływ groźby K. F.. Na podstawie zeznań policjantki, świadka A. S. ustalili, że w trakcie konfrontacji K. F. słownie, jak i gestem, groził J. K. (1) w związku ze składanymi przez niego wyjaśnieniami. Analizując tę okoliczność w odniesieniu do swobody zeznań J. K. (1), Sąd I instancji zasadnie wykazał, że groźba nie wzbudziła u tego świadka obawy jej spełnienia, gdyż nie wystąpiły w jego zeznaniach przejawy zniekształcania ich treści i nie zmieniła relacji osobistej pomiędzy świadkami. Dlatego też oparte o omawianą okoliczność zarzuty apelacji nie podważają prawidłowych ocen i ustaleń Sądu Rejonowego.

W ocenie Sądu Okręgowego pomiędzy zeznaniami świadków K. F. i J. K. (1) nie zachodziły rozbieżności, które wymagałyby przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy świadkami. Brak tej czynności procesowej nie stanowi uchybienia, a tym bardziej takiego, które mogłoby wywierać jakikolwiek wpływ na treść wyroku. Podkreślenia wymaga, że dowody z zeznań wskazanych świadków, chociaż istotne, nie były jedynymi w sprawie, a weryfikacja ich wiarygodności została dokonana przez Sąd Rejonowy nie tylko poprzez indywidualną ocenę każdego z zeznań, ale we wzajemnym powiązaniu i w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego, czego należyty wyraz Sąd Rejonowy dał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wbrew podnoszonym zarzutom Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej analizy zeznań świadka W. N., trafnie dostrzegając w nich nie tylko relacje o zdarzeniach, ale także wskazanie na motywację podejmowanych działań w postaci wykorzystywania nadarzającej się sposobności i korzystnych w czasie przestępczego działania cen rynkowych. Uznając te zeznania za wiarygodne Sąd I instancji dostrzega ich zasadniczą zbieżność z zeznaniami K. F. i J. K. (1), a także zgodność z ustaleniami dokonanymi na podstawie dokumentów i nie popełnia błędu w tych ustaleniach.

Kwestionując wiarygodność zeznań W. N. oskarżony R. W. i jego obrońca powołali argument przebywania oskarżonego w Austrii w chwili popełnienia czynów opisanych w tych zeznaniach, co miało wykluczać udział w nich osk. R. W.. Zauważyć jednak należy, że układ dat podróży odzwierciedlonych w paszporcie, przy współczesnej gęstości i szybkości połączeń komunikacyjnych na stosunkowo krótkiej trasie pomiędzy Polską a Austrią, nie może stanowić dowodu rozstrzygającego daną kwestię, zwłaszcza w sytuacji, gdy inne dowody w sposób rzeczowy wykazują sprawstwo oskarżonego.

Trafnie Sąd Rejonowy ocenił jako częściowo niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego B. O., w których negował jakiegokolwiek związku z oskarżonymi. Sąd I instancji wykazał, że B. O. był świadomy swojej roli w popełnionym przestępstwie, a okoliczności jego popełnienia potwierdzają udział w nim R. W., A. R., D. G., K. F., J. T. i G. K.. Tak ocenione wyjaśnienia, odrzucające wersję oskarżonego B. O. jako przyjętą linię obrony mogły stanowić materiał dowodowy stanowiący oparcie dla ustaleń faktycznych i ukazania roli poszczególnych oskarżonych w przestępstwie (k.5214-5215). Ustalenia te oskarżony B. O. zdaje się akceptować nie wnosząc apelacji od wyroku.

Konstruując, a następnie podnosząc zarzuty apelacji, oskarżeni i ich obrońcy zdają się zapominać o zeznaniach przedstawicieli pokrzywdzonych podmiotów, które spójnie z zeznaniami świadków K. F., J. K. (1), W. N., J. T., odsłaniają mechanizm przestępstw i udział oskarżonych w poszczególnych czynach. Zawarty w tych zeznaniach materiał dowodowy nie ujawnił żadnej okoliczności, która podważałaby ich wiarygodność. Pełna analiza tych zeznań, którą Sąd Okręgowy w całości podziela, przedstawiona jest w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 5228-5234). Dowody te zasadnie stanowiły dla Sądu Rejonowego ważną podstawę ustalenia stanu faktycznego i wykazania roli w przestępstwie poszczególnych oskarżonych. Rację należy przyznać Sądowi Rejonowemu, gdy stwierdził, że ci świadkowie zeznawali obiektywnie, gdyż ze sprawą powiązani zostali poprzez wykonywanie swoich czynności służbowych i wskazali na okoliczności dokonywanych przez oskarżonych przestępstw, polegających na wyłudzeniu towarów lub usług na odroczonej termin płatności lub na wyłudzeniu kredytów bankowych, czy też pożyczek. Nie ma podstaw do kwestionowania wniosku Sądu I instancji, że przedstawione przez tych świadków okoliczności znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w dokumentacji dotyczącej opisywanych przez nich transakcji i umów. Istotnie w oparciu o treść wskazanych zeznań możliwe było nie tylko dokonanie odtworzenia poszczególnych zachowań oskarżonych i wartości powstałej w ich wyniku szkody, ale również ustalenie sposobu działania sprawców w popełnionych przestępstwach.

W sposób tożsamy ocenić należy dowody z zeznań świadków, którzy incydentalnie zetknęli się z oskarżonymi w trakcie lub w związku z popełnianymi przez nich przestępstwami. Równie wyczerpująco i trafnie jak pozostałe dowody, Sąd Rejonowy analizuje je na k. 5234-5241. Stanowiły one wartościowy dowód wzmacniający wymowę ustaleń faktycznych i argumentację Sądu I instancji wykazującą winę każdego z oskarżonych.

Na tle powyższych rozważań zarzuty każdej z apelacji, w której przedstawiane są wywody na temat wadliwości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, należy traktować jako polemiczną interpretację autora każdej apelacji ustaleń dowodowych, opartą o subiektywną i wybiórczą analizę dowodów podyktowaną chęcią uniknięcia bądź umniejszenia odpowiedzialności karnej, wynikającej z popełnionych przestępstw.

Brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu wystąpienia przedawnienia odnośnie czynu z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, podniesionego w apelacji oskarżonego A. R..

Po zmianie powołanej wyżej ustawy czyn ten – od dnia 22 lipca 2000 r. - zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 3 kk przedawnienie karalności takiego przestępstwa ustaje, jeżeli od chwili jego popełnienia upłynęło 10 lat. Stosownie natomiast do art. 102 kk jeżeli w okresie tym wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność przestępstwa ustaje z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu. Wskazać zatem trzeba, że przedłużenie biegu przedawnienia, przewidziane w art. 102 kk, polega na dodaniu 10 lub 5 lat do terminów określonych w art. 101 kk. Nie chodzi zatem o dodanie 10 lub 5 lat od wszczęcia postępowania (innymi słowy, o wprowadzenie jakby dodatkowego okresu karencji, w którym postępowanie powinno się zakończyć), ale o dodanie ich do całego okresu przewidzianego w art. 101 kk, niezależnie od tego, czy postępowanie wszczęto w początkowej fazie tego okresu i szybko je zakończono jeszcze przed jego upływem (w związku z czym dodanie tych kilku lat nie miało wpływu na możliwość ukończenia postępowania), czy też wszczęto je tuż przed jego upływem (w której to sytuacji dodatkowe kilka lat umożliwia zakończenie postępowania). Tym samym w odniesieniu do czynu oskarżonego A. R. z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie nastąpiło przedawnienie.

Nie można uznać za trafny, zarzutu błędnego wskazania podmiotów, na których rzecz ma nastąpić spleta wierzytelności, jako mającego prowadzić do uchylecia wyroku, gdyż nie jest to podstawowa kwestia postępowania karnego, a wystąpienie zmian własnościowych wśród tych podmiotów nie stanowi przeszkody do ustalenia ich następców prawnych w ramach postępowania wykonawczego.

Na podstawie prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych przez Sąd Rejonowy oraz prawidłowej oceny materiału dowodowego przyjąć należy, że kwalifikacja czynów przypisanych każdemu z oskarżonych w wyroku jest prawidłowa.

Sąd Okręgowy uwzględnił zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego D. G.. Dokonując wyboru rodzaju i wymiaru kary, Sąd kieruje się dyrektywą prewencji indywidualnej i szczególnej. W ramach prewencji indywidualnej orzeczona kara ma spełniać cele zapobiegawcze, a to uświadamiać sprawcy fakt naruszenia obowiązujących norm społecznych i stanowić na przyszłość bodziec zniechęcający do popełnienia przestępstwa wobec wartości chronionych przez prawo, która wynika z internalizacji norm społecznych i ma charakter trwały. W ramach prewencji szczególnej orzeczona kara ma za zadanie wzmocnienie w społeczeństwie poczucia obowiązywania norm prawnych oraz wartości społecznych, w tym także przez wyrobienie przekonania o nieuchronności sankcji karnej. Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie, także ze względu na wewnętrzną sprawiedliwość wyroku, w sytuacji, gdy postawa oskarżonego nie przerastała przestępczego zachowania pozostałych oskarżonych, nie ma podstaw do konstruowania kary łącznej w sposób wykluczający jej warunkowe zawieszenie. Dlatego wymierzoną wobec oskarżonego D. G. karę łączną Sąd Okręgowy obniżył do dwóch lat pozbawienia wolności.

Mając na uwadze, wynikający z art. 58 § 1 kk, nakaz traktowania bezwzględnej kary pozbawienia wolności jako ultima ratio, należy uznać, że w stosunku do oskarżonego zostały spełnione, wskazane w art. 69 § 1 kk, przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Uwzględniając, że przestępstwa, za które D. G. został obecnie skazany, popełnione zostały w okresach niezwiązanych z uprzednią karalnością oskarżonego, bezwzględna kara pozbawienia wolności orzekana bez możliwości oddziaływania na oskarżonego poprzez okres próby byłaby w istocie zbyt surowa. Natomiast kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wzmocni w oskarżonym poczucie obowiązywania norm prawnych i potrzebę przestrzegania prawa. Tym samym Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżony wyrok warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej na okres próby 5 lat.

Konsekwencją powyższej zmiany stało się zaliczenie na podstawie art. 63 § 1 kk wobec oskarżonego D. G. na poczet kary łącznej grzywny okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

W zakresie reakcji karnej w stosunku do oskarżonych R. W. i A. R. stwierdzić należy, że przeprowadzając wszechstronną ocenę materiału dowodowego Sąd Rejonowy uwzględnił okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynów każdego z oskarżonych. W pisemnych motywach wyroku stanowisko w tym względzie przekonująco uzasadnił, wskazując na okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych. Stąd też wymierzonej wobec oskarżonych kary łącznej po 2 lata pozbawienia wolności i po 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki dziennej wobec oskarżonego R. W. na kwotę 20 zł, a wobec oskarżonego A. R. na kwotę 10 zł, nie można uznać za rażąco niewspółmierną do popełnionych przestępstw. Taki wymiar kary znajduje odzwierciedlenie w dyspozycji art. 53 kk.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzone kary jednostkowe, jak i kary łączne w stosunku do każdego z oskarżonych odpowiadają kryminalnej zawartości ich czynów oraz ich społecznej szkodliwości, a także celom zapobiegawczym i wychowawczym kary, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonych i ich środowiska społecznego. Trafnie określając rodzaj i wysokość kar, Sąd I instancji miał na uwadze wysoki stopień szkodliwości czynów w postaci naruszenia społecznie akceptowanych zasad uczciwości w czynnościach obrotu gospodarczego. Zasadnie okoliczności te, dotyczące wymiaru kary, zestawił z rozmiarami wyrządzonej szkody, która dla każdego pokrzywdzonego była istotną szkodą w mieniu. Prawidłowo Sąd Rejonowy przy wymiarze kar uwzględnił częstotliwość podejmowanych przez oskarżonych działań przestępczych i ich bezpośredni zamiar popełniania przestępstw. W sytuacji, gdy oskarżeni mieli możliwość utrzymywania siebie bez wchodzenia na drogę popełniania przestępstw, a jednak zdecydowali, aby popełniać przestępstwa o wysokim ładunku społecznej szkodliwości, prewencja o charakterze indywidualnym musi ustąpić przed prewencją o charakterze ogólnym. Tylko w ten sposób odbiór społeczny kary może być uznany jako orzeczenie kary sprawiedliwej, w której dolegliwość finansowa, jaką jest grzywna, ma istotny prewencyjny charakter.

Pamiętać należy, że wymierzone wobec oskarżonych R. W. i A. R. kary, to kary z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Kształtując karę w ten sposób, Sąd I instancji dał wyraz przekonaniu, że oskarżeni wyciągną wnioski z dotychczasowego niewłaściwego postępowania i nie popełnią ponownie przestępstwa. Rezygnacja z bezwzględnego wykonania najsurowszego rodzaju kary, którym jest kara pozbawienia wolności musiała znaleźć odzwierciedlenie w wysokości nałożonej grzywny, tak aby dolegliwość związana z wymiarem kary nie była

tylko dla oskarżonych, ale przede wszystkim w odczuciu społecznym, dolegliwością realną, która zawsze musi wynikać z kary, będącej oczywistą konsekwencją popełnionego przestępstwa, a jednocześnie taką, która nie niweczy możliwości wywiązania się oskarżonych z nałożonych treścią wyroku zobowiązań finansowych wobec pokrzywdzonych.

Z podanych wyżej powodów brak jest podstaw do ingerowania w prawidłowo ukształtowaną przez Sąd Rejonowy karę w stosunku do oskarżonych R. W. i A. R..

Z uwagi na ograniczone możliwości finansowe oskarżonych, Sąd Okręgowy zwolnił każdego z nich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że ich uiszczenie nie byłoby możliwe bez poniesienia uszczerbku koniecznego dla utrzymania oskarżonych i ich rodzin.

Zasądzenie kosztów za obronę z urzędu wynika z jej obligatoryjnego charakteru i ich nieopłacenia do tej pory.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 2 kpk, 444 kpk, 449 kpk, 456 kpk.